

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LOPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fàbra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANQER, 2'50

—Ja ho va dir Salomó...
 —Què?
 —Que mentres hi hagin rucs hi haurà gent que anirà a cavall.

PIZARRO

L'ordre i els problemes

La setmana tempestuosa ha passat. La seva història externa és sabuda. La seva història interna, pocs són els qui la coneixen bé. Però dia vindrà que es sabrà tot. Ara, sota el règim excepcional, un hom no està per històries. S'ha restablert l'ordre. Ja es pot anar pel carrer i es pot pendre la fresca pels balcons i pels terrats. Gent per tot arreu. Felicitacions. Donatius. Suscripcions. Torna a regnar una perfecta tranquil·litat.

Això no obstant, resten en peu unes coses anomenades problemes: problema polític, problema econòmic, problema social, etc., etc. Són coses que no pot suprimir ningú, ni el senyor Dato, ni altres senyors.

Per al Govern, per als partits, per a l'Estat, per als diversos estaments, no n'hi ha prou, doncs, amb el restabliment de l'ordre. Cal resoldre els problemes...

Parlant com un llibre

Ara, ja ho podem dir ben alt: *El Día Gráfico*, famós diari il·lustrat de Barcelona, no es quedarà sense suscriptors. Ara ens hi suscriurem nosaltres. No hi ha boicot que valgui. El diari matinal del carrer de la Boqueria mereix l'adhesió de totes les persones de seny, les quals abunden moltíssim a l'endemà dels traspalsos com el de dies passats.

El motiu de la nostra sobtada admiració pel diari del històric Dalmases Gil està en una frase que ni clavada, continguda en un article monumental. Heu-vos-aquí, textual, la gran frase:

Los fracasados nunca tienen razón.

Es una veritat, una profunda veritat. L'autor del article alludit demostra ésser un home de grans dotes psicològiques, profund coneixedor de l'ànima humana. Els fracassats mai no tenen raó. Si això es diu irònicament perd el mèrit. El veritable mèrit de la frase està en dir-la de bo de bo, amb convicció, amb ingenuïtat, tal com la diu l'articulista del nostre contrare...

En aquest món —i en l'altre— els fracassats no tenen raó, ni en poden tenir, ni és just que en tinguin. Això ja ve de lluny. Ve del temps dels àngels rebels. Tenir raó vol dir fer-se valdre la raó. I qui no se la sab fer valdre, no la té.

Els fracassats duen en el mateix fracàs la seva condemna. Si els fracassats podessin tenir raó, on aniríem a parar? Qui fracassa, doncs, ha d'ajupir el cap.

Solament poden tenir raó aquells a qui la gent, el poble, l'opinió, el país i la veu pública els donen la tal raó. És impossible que ningú la tingui si no li donen. I a qui se li pot acudir donar la raó a un fracassat? La raó és dona a un moro. Però a un fracassat, mai.

El Día Gráfico, doncs, l'ha encertada aquesta vegada. En gràcia al seu encert, se li pot perdonar que faci certes campanyes i fins que posi tot sovint els clíxets de caper-vall.

Els fracassats mai no tenen raó. La sentència és admirable. D'això se'n diu parlar com un llibre. Que ens apuntin, doncs com a suscriptors del diari matinal del carrer de la Boqueria.

FULMEN

DES DE VILAPELUDA

De la mala setmana

El diumenge va fer vuit dies que després de sopar vaig trobar a l'Agustí, el meu gran amic Agustí, un jove aprenent de «curridú» que juga al nou i mig, empaïta a les criades, va a dormir tard i s'aixeca més tard encara, tracta de tu a tres artistes del Paralel, fa malbé clíxets, té un goç que sem-

pre mossega i, que com molts altres poques soltes, té la mania de casar-se i... per lo tant té xicoteta formal i sogra... en expectativa.

Després d'aquestes explicacions, ja's podràn fer càrrec de la mena de personatge que és el meu amic, el Sánchez Guerra dels «roba corazonos» barcelonins, els quals el proclamen triomfalment «Mestre», «Redemptor», «Guia», «Senyor», «Apòstol»... Alabat sia!

Eren ja les onze tocadés.

—Hola, noi. On vas?

—M'esperen aquelles.

—Aquelles?

—Sí, aquelles.

—Doncs som-hi, que tu amb una ja en tens prou: les altres seràn per a mi. Un dia és un dia.

I tots dos ens ficàrem a un *music-hall*, on «aquelles» ja l'esperaven.

Refuma, quines pells! A la més gran la recordava perfectament. Era filla d'una dona que venia a rentar els plats a casa, però que ara va en cotxe mercès a les molçudes pan-torrilles de la noia. La mitjana havia sigut pentinadora, i feu la sort pertinent a un deixeble d'En Mir i Miró. La tercera, o sigui la petita, era una casada de poc, el marit de la qual pertany al gloriós i jamai prou alabat gremi dels que «se'n fan càrrec». Emperò, sigui com vulgui, és que estaven les tres de primera.

Van tocar les set del matí. Lo que va passar de onze a set ja poden suposar-ho.

Lo cert és que tant l'Agustinet com jo ja feiem malves. El camarer amb la seva nota de 97 peles i mitja ens acabà de donar la puntilla. Emperò... Déu-nos-en-guard d'un ja està fet! I, realment, ja estava fet...

Varem arribar a casa a les vuit tocadés, disposats a dormir fins a les altres vuit... ben tocadés també.

Mes l'home proposa i els aconeximents disposen. Feia poc que estavem panxa enlaire, roncant més tranquilament que un canonge de la «Basilica», quan un estrepitosíssim «pim, pam, pum!», que no tenia res que veure amb els pim, pam, pums del «Saturno» ni del «Turó», ens feu despertar en mig de un gros sobressalt.

I... pim, pam, pum! per aquí i... pim, pam, pum! per allà.

—Què passa, Agustí?

—Res, que peten que és un *contento!*

—I doncs, què farem?

—Guillem... guillem.

—El Kaiser?

—No, home: vui dir que guillem... que fa torero.

I dit i fet: cap a l'estació a pendre bitllet per a Vilapeluda, el poble de la dida del Agustí, una dona que no's cansa de dir que l'única cosa de mal que ha fet en aquest món és donar la «meta» al seu «fill» de llet, perquè així que arriba al poble no deixa una moça en pau.

A l'endemà començaren a arribar a Vilapeluda una pila de forasters. Tot-hom fogia de la ciutat dels comtes. I els forasters començaren a rebre notícies, notícies horripilants, tremebundes, catastròfiques, infernals...

I cada notícia donava lloc a cent expressions d'esglai, a plors, a desmais, a atacs de histerisme, de gota i demés calamitats.

Però què passa, què succeeix?

—Una granada ha fet «polvo» el berret d'En Peius Gener. Horror!

—Els revolucionaris han cremat tots els pendons de totes les esglésies, i ara En Rius i Rius no podrà passejar-los per les processons. Terror!

—Les turbes han fet paperines dels tres

últims números d'*El Poble Català* i han arrossegat an En Baró i Mas, que clamava la magnanimitat del perdó tot cridant: «Deixeu-me... deixeu-me ésser diplomàtic!...» Furor!

—Un «grop» d'exaltats feu afeitar an En Pío de Valls en plena Rambla. Pobre barber!

—En Pere Botero Tarragó ha sigut portat a Montjuich... Adéu, afeitada diària!

—Els de la «Casa del Poble» han trobat a mossèn Pollastre i li han pres el pèl, dic, la ploma. Quin sacrilegi!

—En *Verdison* ha sigut pres per haver atentat al pudor d'una viuda de cinquanta i pico. Quina gana!

I així tot per l'istil. Inútil és dir que hem passat una veritable mala setmana: no hem guanyat per sustos. Però per susto gros el de l'Agustinet, que creient-se haver fet una *conquista*, es va ficar al quarto d'una xamosa masovera... sinó que's va trobar amb que el lliit estava ocupat per un moço de l'esquadra! Ella, aquella nit, dormia al quarto de sa mare. Per això li donà cita.

I, mal per mal, l'Agustí ha volgut tornar a Barcelona, car, de vegades, una mala nit és molt pitjor que una mala setmana.

I jo, com a bon company, l'he seguit resignadament, pacientment, aconsellant-li, emperò, que no torni més a Vilapeluda, perquè hi passen fets massa *peluts*.

TENU

L'actualitat

—Doncs què em conta?

—Ja veu! És allò que es diu.

—A mi em semblava que després de tot això no hi hauria res que dir.

—I ca! No ho cregui. Si precisament ara...

—Lo millor és no embolicar-se, per si de cas. Devegades un es pensa això i resulta allò.

—D'acord, home, no es pot fer d'aixones amb les dallonces.

—Ja pot ben dir-ho.

—Jo sóc d'aquell «sab? que *al pan pan y al vino vino*.

—Sí; és allò que es diu.

—Ja li dic jo que n'hi ha un feix.

—Són coses que un hom rumia...

—I després que les ha ben rumiades.

—Les torna a rumiar.

—S'ha d'anar rumiant, heu's-ho-aquí.

—Tot plegat una olla.

—Sí, un i un fan dos i dos fan quatre.

—Això mateix. Ja m'entén vostè.

—Es clar, home ¿vol callar?

—Cada hu és cada hu.

—El món és fet d'aquesta manera.

—I així ens l'hem de pendre. No hi ha altre remei.

—Es allò que dic sempre. La qüestió és anar tirant.

—Quí anys dura la vida empeny. Perquè jo «sab? és allò que es diu «m'entén?»

—Prou, home, prou.

—Perquè una cosa és una cosa i una altra n'és una altra. Comprèn lo que vull dir?

—No parli més! És allò. Uns per aquí i altres per allà.

—Això mateix. S'ha de tenir en compte que uns volen i altres dolen i no hi ha dubte que això no és allò...

—Angela Maria! Sempre dic que les coses són les coses i que, vaja, dallonces, vostè ja m'entén.

—No cridi massa, per si de cas. Estem en un temps en que s'ha d'anar amb compte.

—Ja pot ben dir-ho. Vaja, a reveure!

—Estigui bonet!

I els dos homes es separen contents de haver comentat l'actualitat.

—Es una mania com qualsevol altra.

Però jo sospito que la censura no hi tindrà res que dir.

Amén.

MARCEL

SONATA III

ARA vos explicaré un cas, que és un cas com un cabaç.

Ve't-aquí que una vegada m'estava amb les mans a la butxaca a la porta d'un cafè i contemplant el cul d'un doble, buit. Els meus pensaments no eren pas massa xirois, molt al revès; ho veia tot bastant negre i quasi, quasi, estava cercant la manera de començar la volta al món a *pié y sin dinero*. De sobte me toquen a l'espatlla i me trobo en presència del redactor-quefe d'un cel·lebre diari de la ciutat on vivia jo aleshores.

—Ola Moritz!

—Com va senyor Alsina?

—Perfectament, miri, me ve bé de haver-lo trobat, volia enviar-li un recado.

—A mi?

—Sí.

—Vostè a mi, un recado?

—Sí home, si a vostè.

—Ja dirà.

—Coneix el meu diari, vui dir el nostre diari.

—El seu, home el seu. Tots estem en el secret. No l'haig de conèixer? I què?

—Que li sembla del meu, vui dir del nostre diari.

—Home! ara si que'm posa en una situació difícil. El seu diari és una cosa seria, enraonada, tots els que hi col·laboren tenen modus i principis, no's falta a ningú, no s'accepten modes noves, tot se fa tocat i pesat. En fi, estimat senyor Alsina, que fa l'efecte de que els encarregats de redactar-lo siguin regidors, diputats ministerials, magistrats...

—Encertat. M'alegro de que sàpiga veure tan clar. Té molt ull vostè.

—Home, home... no. Soc miope.

—Vostè, té molt ull!

—Sí gasto ulleres...

—Deixi's d'ulleres i de romanços. Té molt ull he dit.

—Com vulgui i vagi expresant-se.

—An això tiro. Escolti. Amb aquest gran ull que té vostè ha filat el gran defecte del diari. Ens surt massa serio. Vostè es l'únic que pot servir-me, per procurar, de tan en tan, que aquest periòdic que surt cada dia més atapeït i embafador que un all-i-oli ben fet, aparegui com negat. Me comprèn?

—No gaire.

—Li diré, en el diari hi haurà com fins avui l'all i l'oli, però serà negat, vostè es qui té de negar-lo.

—Però, si jo soc una bala perduda.

—Millor!

—No gasto moral, soc solter, vaig a l'Edén.

—Millor. Vostè és lo que necessito per a salvar el diari. Passi demà per la redacció i ens entendrem.

—Fins demà.

Jo que hi vaig. L'home molt serio me diu: Vostè escriurà un article diari, el publicarem interliniat i amb bastardilla. No pot parlar de l'exèrcit, ni del clero, ni de política, ni de la justícia, no pot ésser immoral, ni conservador, ni radical, ni republicà, ni carlí, ni monàrquic ni res. Res, m'entén? res, sempre res i amb gràcia.

—Bestiesses vol dir, eh?

—Sí i amb gràcia.

—L'agricultor de Xicago, eh?

—Això! (no sabia pas lo que era).

—Entesos.

Ho vaig fer dos anys i em creia que era l'únic, però no. Ara en *El Noticiero Universal*, un fulano escriu una secció amb el degut respecte que, la veritat, em deixa liliptiense a mi i al de Xicago.

Saben que deia l'altre dia que era la Selma Lagerlöf? No? *Ilustre novelista sueco*. Home i suec l'autora de *Jerusalem*. Vaja, vaja.

I l'endemà fa broma amb l'Unamuno i Silvi Pellico i demana que deixin anar a don Miquel que no estava detingut ni cosa que s'hi assemblés. Molt ben pensat.

Els castellans de les criatures quan comencen a voler fer l'home i fan el tonto, diuen que son a la edad del pavo.

Doncs, *con el debido respeto*: Pavo!

I que's fàcil no dir res i no parlar de l'autoritat civil, militar o eclesiàstica.

Per a que això duri, bevem. I llegint al *del debido respeto*, riurem perquè boigs fan bitlles.

MORITZ IX

DE COLOR DE ROSA

—Ah! Si es que s'ho pren rient, en aquest mateix punt, tallo.
—No, senyor; jo escolto i callo. Pot seguir.

—Perfectament. Doncs sí; la transformació serà estupenda, com dic; els puntals del dret antic quedaràn tots a recó. Tal costum? Se suprimeix o es modifica en vuit dies. Això?... A les escombraries. Allò?... Ja és vell; no serveix. Surgiràn modernes formes que seràn dels ulls encant; les lleis s'edificarán sobre novíssimes normes; s'establirà un altre pes per marcà el valor dels mèrits i dels figurins preterits no'n quedarà res, res, res!... —Sí que, *amigo*...!

—Doncs que's creia?

Quan la llevò està sembrada, després d'una gran ruixada, grilla fàcilment l'«ideia». ¿Sab vostè lo que és un *trust*? —Rectament considerat, un consorci organitzat per explotar quelcom.

—Just!

Doncs bé; en les altes regions on aquests punts s'examinen, ja fa molt temps que combinen el gran *trust* de les nacions. Formada la societat i embocat el nou camí, ja sens temor podem dir que ho tenim tot arreglat. Les boires de l'ignorància, causa de tantes besties; les prédiques mal compreses, la misèria, la vagància, les superticions, l'atràs, la violència, el descontent... tot es fondrà de repent com un bolado en un vas.

S'hauràn acabat les lluites per simples qüestions de formes o per sí aquelles reformes han d'ésser crues o cuites. Per què discuti amb coratge i barrar-se a trets els pas? No val més sometre el cas a un tribunal d'arbitratge? Les nacions seràn felices, els odis no existiràn... —I els ciutadans lligaràn els goços amb llangonices. —Sí, senyor; ni que se'n rigui; perquè, quan el *trust* imperi, no hi haurà crim que's toleri ni falta que no's castigui. Per tot la divina pau regnarà, piadosa i santa i el pa es posarà a quaranta i el cel serà sempre blau. —Admirable!... Però, això, quan ho veurem a la terra? —Quan s'hagi acabat la guerra. —Ai!... Si que va llarg, minyó!...

C. GUMA

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

La cacera de moda

LA primera ventatja de la cacera que vaig a descriure als llegidors, és la de que per a exercir-la no's necessita permís d'armes; la segona: que no s'ha de faltar a la llei utilitzant llaços, trampes, besc i demés medis traidors; la tercera: és que no existeix el temps de veda pot caçar-se tot l'any mentre's hi hagin volàtils, que malauradament no'n falten mai en absolut; la quarta: el plaer crudel que dona veure al enemic com cau retut en terra, on servirà de pastura a les gallines, a les aurenets i a les feres formigues. Recordeu l'història d'aquell sastrinyoli

—Llegint?...
—Sí!... Sempre s'aprèn alguna cosa.

que's colocà una banda on podia llegir-se:

D'un bolet
ne mato set.

Doncs no set, catorze, vintiu pot dir el caçador a la moda, que'n atueix d'un cop de mata mosques japonès.

Sembla mentida les coses que s'inventen aquells micos grocs. Però tant ben empescat com aquest atuell, pot-ser cap més. I que no pot ser més senzill, ni més barato. Figureu-vos:

Es una paleta formada per dos fil-ferros i una tela metàlica molt fina, sostinguda per un manec de fil-ferro. Res més. El conjunt sense ser rigit tampoc és massa flexible.

Les víctimes de la cacera, si cacera pot anomenar-se aquest nou sport, ja que en el meu concepte, s'hauria de dir les víctimes d'aquesta venjança o pot-ser llegítima defença, són les mosques. Amb això crec inútil descriure'ns l'abrivadíssima furia amb que'l caçador se llença a la matança, furia que creix i creix com més cadavres cauen al trespò, que vos ubriaga i que fa que passin corrent les hores de en havent dinat i que sense això passarien tractant de fer la sesta, no logrant-ho i llevant-vos cançats de tant bracejar, autobofejats, i amb la gola empastifada per les paraulades, que una folla rabia ha fet sortir del pou negre que tots portem a dintre.

Ara no. Al dematí te despertes, badalles, estires els braços, miras si fa sol o plou, fas un cigarret, agafes un llibre i el llegeixes o el deixes de recó dedican-te a mirar per les finestres obertes com volen les aurenets. Que bé, eh? Doncs, no.

De sobte una mosca al nas. Au! (cop al nas), una mosca al front, un altre a les mans; dos al braç, una a l'orella... i bracejaves i te llevaves i començaves el dia faltant a la decència i als modos quan no a coses encara més respectables.

Ara no. Ve la del nas, l'apartes suaument, lo mateix amb les altres.

Quan té sembla que ja n'hi han prous, te lleves, te calces les espardeyies i amb la camisa de dormir fins als talons i la paleta a la mà mires al teu entorn amb els ulls brillants com un tigre. Nè veus dos a la paret, t'acostes, chap! Cadavres. Es a dir, cadavres no, el mata mosques no mata, inutilitza, els trenca les ales i elles acostumades a volar se veuen obligades a caminar de sis grapes i a

servir d'aliment als anomenats pollastres i orenetes que no tenen que escarràçar-se gens ni mica per a copçar-les.

I si això és a la cambra de dormir, conteu lo que serà a la necessària i a l'eixida on te dispoes a llegir lo que no deixa dir la censura i sobre tot al menjador. Al menjador ah! El refetori és després d'esmorzar, abans de dinar, després de dinar, a la tarda, al vespre, a tota hora teatre de les més formidables matances.

Abans de dinar és per precaució, surts: chap! una; chap! tres; sis, nou, quinze, vint, trenta. Per fi els caçadors se miren i diuen: Me sembla...!

I s'asseuen a dinar. A acabar el dinar l'enemic ha enviat reforços. Ja s'enfilen sobre els tomàquets, voregen les plates, fan equilibris sobre els gots i demés gracies per tots conegudes. Se reproduceix la batalla i al vespre altra volta. A casa hi ha dies que n'hèm matat més de mil contades, però no s'acaben; si l'hivern no'ns ajuda, molt me temo que tindrem de dir: Son masses.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 9 AL 22 D'AGOST DE 1917

Per terra

Al front occidental, els anglo-francesos han atacat novament el sector de Flandes, havent guanyat més terreny i apoderant-se de la població de Langemark, amb prop de 2,000 presoners. Aixís mateix han guanyat terreny els anglesos prop de Lens, fent un miler de presoners. La ciutat hullera sembla a punt de caure. Però el fet més important d'aquests dies és l'ofensiva francesa al nord de Verdún, a les dues vores del Mosa. Quan escrivim aquestes ratlles, la batalla continúa, havent ja reconquerit les tropes franceses els pobles de Campneville, Requiéville i Samogneux, el bosc de Avocourt i la totalitat de l'arxifamosa altura del Mort-Homme. El nombre de presoners fets se acostà ja a 10,000. Amb aquest atac els francesos han restablert quasi del tot la línia que ocupaven al moment de produir-se, el dia 21 de febrer de l'any passat, l'ofensiva contra Verdún. Al front oriental, els russos han deturat la

retirada i sembla que el generalíssim Kornilof està disposat a acceptar una gran batalla. Pel cantó de Romania, els romanesos han hagut de recular un poc, perdent uns 6,000 presoners. Les xifres de presoners i material capturat des de la retirada russa de Galitzia, donades recentment en conjunt pels comunicats austriacs i alemanys, són realment considerables, però no signifiquen una desfeta irreparable per a l'exèrcit rus.

Al front italià s'ha entaulat una nova i tremenda batalla a l'Isonzo, obtenint els italians els seus majors èxits a la plana del Carso. Fins ara han fet els italians uns 11,000 presoners contra 3,000 que n'han fet els austriacs.

Per mar

Navilis anglesos han perseguit pel mar del Nord a alguns torpeders alemanys, fent blanc en un d'ells, que ha pogut fogir amb foc a bord.

Per l'aire

L'activitat aèria ha alcançat el seu màxim al front occidental i a l'italià, amb motiu de les batalles que hi ha entaulades.

Nou bombeig d'Anglaterra per un veritable núvol d'avions alemanys, que han causat trenta morts i nombrosos ferits.

Bombeig per avions aliats de la ciutat alemanya de Francfort del Mein, havent resultat alguns morts i ferits.

REPICS has dit? Hi ha sorolls que maten els dels repics. I ara potser els repics no podran sentir-se massa bé.

Si de cas, ja saben els llegidors que no és culpa nostra.

La situació dels que per força hem de fer repics per a que surtin a LA CAMPANA, és difícil perquè ja sab tothom que no és possible *repicar* i anar a la processó.

Un dels diaris més populars de Barcelona, que's dona pisto d'ésser *independent* no s'ha amagat de enyorar els temps «verdaderamente democratas y liberales de Canalejas».

En aquestes hores d'amargor i d'angoixa, en vigílies d'una repressió indubitable i indefectible, bò és que'ls que's titulen independents pensin aixís.

Per això cal consignar-ho amb simpatia.

Llegeixo i somric:

«El teniente de alcalde, señor Grañé, ha autorizado a los vecinos de Sans para celebrar festejos de carácter popular.»

El pobre senyor Grañé no comptava amb la *huésped*.

El diari *Las Noticias* surt dimarts amb el títol gros de *La huelga general*, dessota mateix de les cotidianes titulars que diuen *Políticas*. Hi ha en això erro o mala intenció?

S'ha comentat extraordinàriament una entrevista política tinguda per En Romanones i En Melquiades Alvarez.

De resultes de la qual...

Ja veiem al comte de cap a la Assemblée. No sabem, de moment, si alegrar-nos o tristir-nos.

Llegeixo:

«El ayuntamiento de Mataró se ha adherido a los acuerdos de la Asamblea del día 19.»

Molt bé, mataronins.

D'aquesta feta haurem de tornar-vos la fama. Quan diguin: «Mataró per caps grossos», respondrem: «Mataró per caps equilibrats.»

Hem estat a punt de no tenir gas, per manca de carbó. Tot ha sigut aquests dies parlar del carbó i de si hi hauria o no carbó. I sí, tornem-hi amb el carbó. Era l'única manera de que arribés a ésser actualitat el Carbó (senyor Casas i).

L'Ajuntament torna a reanúsar les seves sessions. Ara que ja ens havíem avesat a no sofrir-les.

Hi ha una cançó castellana sarçuelera que diu:

«La política es un modo de jugar al ajedrez.»

Conformes.

Tapa, noi!

Per què les revoltes, a Barcelona, han de durar precisament sis dies?

—Quan te matin amb quin gust me menjaré els teus ossos.

El temps tot ho cura

—Vinà amb mí, que jo sóc el millor metge.

Ve't-aquí una cosa que seria curiós averiguar.

Nosaltres creiem que és degut a l'especial idiosincracia del nostre poble, que, generós, vol acabar de dispendiar la setmanada.

Els revolucionaris clericals deuen creure, en canvi, que aixís imiten a Nostre Senyor: Va fer el món en sis dies... i el septí descansa.

Realment, la cosa es veu que s'ha normalitzat del tot i a gust dels més exigents ciutadans. Una prova:

El senyor Benet i Colom ja torna a passejar-se per la Rambla de les Flors. Oh, i s'hi passeja tranquilament.

La Caritat és un sentiment que deuria restar allunyat de tota passió.

S'ha obert una subscripció a benefici de les famílies de les víctimes dels successos d'aquests dies: soldats, civils, policíes, tramviaris.

Això està molt bé; és digne d'elogi, però... No podria fer-se extensiva aqueixa almoïna a les famílies de les víctimes paisane?

Els «borricos» del ABC continuen creient-se que Barcelona és un estat independent fora del mapa.

Mireu que's necessita barra assegurar, l'altre dia, que «la fiesta mayor de Gracia se ha celebrado con toda animación, alegría y solemnidad»!...

De les moltes mentides que han corregut aqueixos dies per Barcelona, indubtablement, la més graciosa és aquella que diu que «En Lerroux va guillar a França vestit de municipal.»

Ja estem veient a don Alejandro més enllà de la frontera, comfraternitzant amb la gendarmerie francesa i engatuçant criades amb l'idioma bilingüe, tradicional i característic en els Sánchez i Gutiérrez.

Des de l'altre dimecres, es troba prè, a disposició del jutge militar el conegut diputat a Corts per Tortosa, don Marcellí Domingo.

Celebrariem que l'encepegada no tingüés altra conseqüència i que molt aviat poguem estrènyer-li la mà.

Si això és guerra!...

Amb motiu dels successos passats, són bastants els diaris que han deixat de publicar-se o que han escusat el número de pàgines.

Es una llàstima!

Una llàstima pel suscriptor; però indubtablement una ganancia per a les empreses periodístiques.

Els capellans han fundat un Montepiu per la invalidesa.

Molt bé, nois.

Si mossèn Serà fós viu, ara us repetiria la cèlebre frase:

—Gràcies a Déu que acabarem l'espectacle vergonyós!... Prou sacerdots atrotinats!... Les llànties estan molt bé a les esglésies, però no a les nostres sotanes!... Viscal!... A l'últim deixarem d'ésser el dos d'oros de la classe!...

Llegeixo:

«A les costes de Suecia ha anat a pico un barco que venia a Epanya carregat de pasta de paper.»

Bona l'hem feta, Geroni!...

L'han ben fredida els editors i les empreses periodístiques!

Perquè sense pasta no es fa res.

Això ja ho sab, per experiència, tot bon espanyol.

El senyor Matos diu que està molt content.

Bueno.

Content ell, content tot-hom.

Ha sigut enviada al Suprem de Madrid, la causa en judici sumaríssim contra un paisà veí de Sabadell, acusat de delictes de rebelió.

Caritat, senyor Dato; justícia... però caritat!

Bandera blanca.

Divendres a la tarde, en senyal de pau, els veïns dels barris del Hospital, Sant Pau i Santa Madrona, varen guarnir els balcons amb drapets blancs.

* Un diari... dels de cada dia diu que l'espectacle resultava pintoresc.

No tenim cap mena de inconvenient en creure-ho.

Diuen de Madrid que, durant el fort de la vaga, va arribar a falta pa en algunes fleques.

I els madrilenys aficionats als jocs de paraules ja ho deien:

—Queremos pacificación... Pacificación y panificación.

Segons se diu, sembla que a l'últim s'ha trobat un senyor al qual penjaràn la vara de l'Alcaldia.

Aqueix senyor és el diputat provincial senyor Bartrina.

Per a resoldre's aquest enutjós assumpte només falta un petit detall: que aqueix senyor «accepti».

En una oficina.

El jefe de la secció dona una severa repulsa al seu subaltern:

—He observat—li diu—que cada dia vé a l'oficina més tard.

—Es veritat—respon l'altre—però, en canvi, cada dia me'n vaig més aviat.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEVA, carrer del Olm, número 8

Dintre pocs dies es posarà a la venda

Per la renovació d'Espanya

Una diada històrica

GRAN LAMINA ARTISTICA

de la primera Sessió de l'Assemblea de Parlamentaris celebrada a Barcelona el dia 19 de juliol de 1917

Document patriòtic de la memorable Assemblea, propi per a enquadrar i destinada a embellir els salons d'actes de les societats polítiques :: Reproducció d'un admirable quadre al oli, original del celebrat pintor Juli Borrell

Magnífic tiratge en paper mate especial

Preu: UNA pesseta

Poden els corresponents formular immediatament les seves comandes.